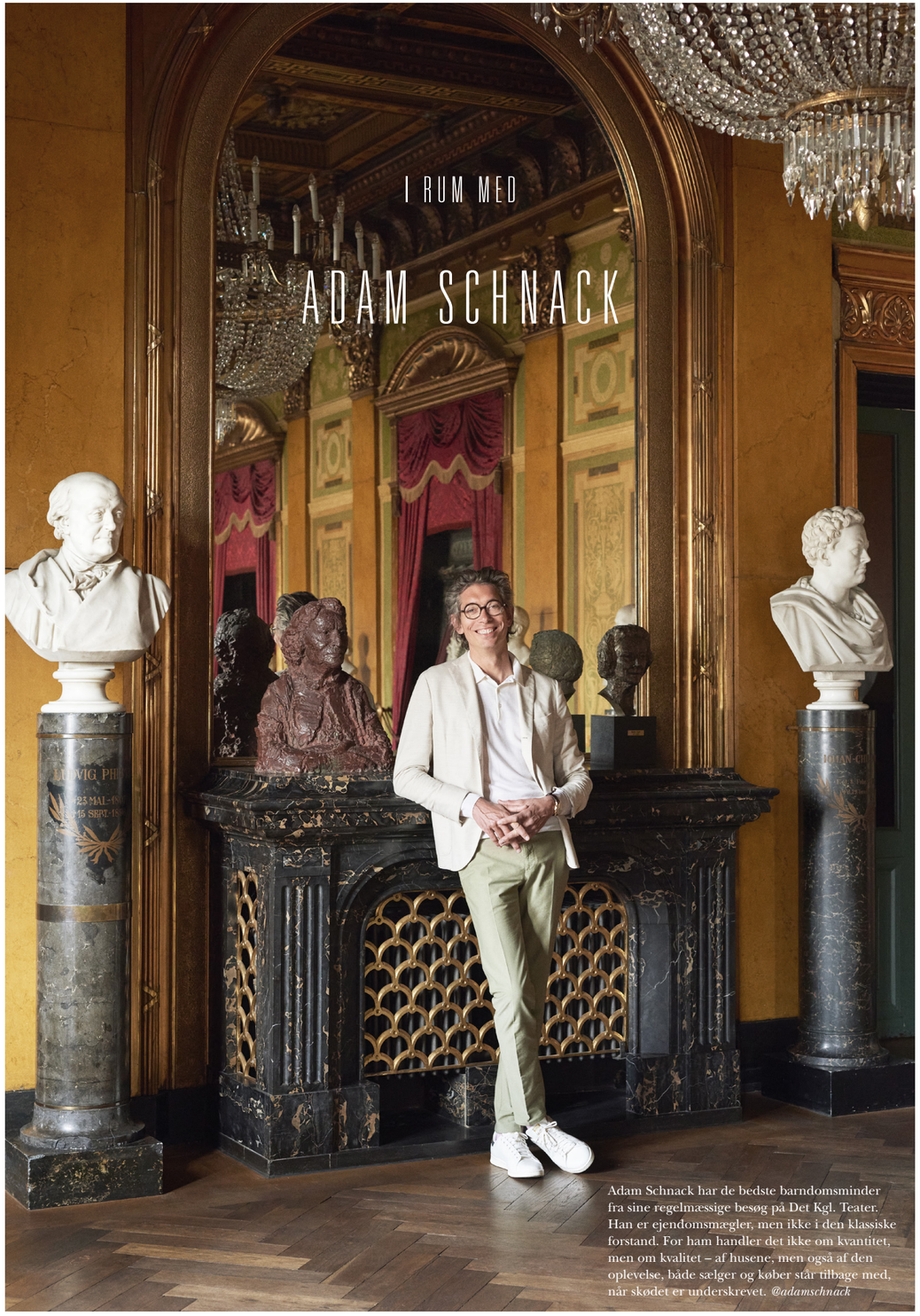

Adam Schnack har de bedste barndomsminder fra sine regelmæssige besøg på Det Kgl. Teater. Han er ejendomsmægler, men ikke i den klassiske forstand. For ham handler det ikke om kvantitet, men om kvalitet – af husene, men også af den oplevelse, både sælger og køber står tilbage med, når skødet er underskrevet. *@adamschnack*

Som barn cyklede han flere gange om ugen fra hjemmet i Hellerup ind til Det Kgl. Teater på Kgs. Nytorv, hvor hans mor holdt hof i skrædderafdelingen. Når den tunge jerndør lukkede bag ham, var det som at være i en eventyrverden, hvor alt var tilladt, og ingen var forkerte. Et sted, hvor alle gjorde sig umage og var de bedste til det, de gjorde – den tilgang til verden, og til sin metier, har Adam Schnack taget med sig.

AF MILLE COLLIN FLAHERTY FOTO SIMON BAUNGÅRD

Du er ejendomsmægler, men ikke i klassisk forstand?
"Jeg tror på en anderledes måde at sælge boliger på. Jeg vil gerne sælge historier. Jeg er drevet af de fortællinger, et hjem gemmer på, og jeg elsker at mærke kontakten mellem boligen og de mennesker, som bor i den. Jeg vil gerne sælge drømmen om et nyt hjem. Jeg er et passioneret menneske og elsker at dele min begejstring med mennesker omkring mig. Da jeg i 2016 etablerede min egen ejendomsmæglervirksomhed, havde jeg en vision om at udfordre den metode, mæglerbranchen synes at være fælles om at bruge. I dag sidder vi syv personer på kontoret, og nogle af de stærke bånd, der binder os sammen, er vores fælles glæde og passion ved det, vi laver."

Hvad er den røde tråd i de boliger, I sælger?
"Fælles for de boliger, vi har til salg, er, at de har en grad af æstetik, historie og af noget særligt. Noget særligt kan være en arkitekt. En beliggenhed. En stemning. En udsigt. Vi betragter hvert sted ud fra dets egne præmisser og forsøger at få netop det potentiale gjort levende. Det særlige er ikke nødvendigvis finere eller mere kostbart i kroner og øre. Men det tilfører nogle andre nuancer. Det afgørende er hverken geografi eller økonomi. Derfor kan en lille lejlighed, som har en vidunderlig fortælling, være lige så interessant som en stor villa eller et prægtigt gods."

Du har valgt, at vi skal mødes på Det Kgl. Teater – hvorfor?
"Huset har betydet meget for mig, særligt i min barndom. Jeg kom her flere gange om ugen, fordi min mor arbejdede her. Hun lavede silkeblomster og var udlært florist, skrædder og tilskærer og har arbejdet på Det Kgl. Teater i mere end 30 år. I hele min barndom, når jeg var færdig med skolen, cyklede jeg fra Hellerup, hvor vi boede, ind til teatret og løb rundt bag scenerne, i skrædderafdelingen, og hørte folk, der sang og så dem, der dansede. Det var, som om kunsten havde lidt andre præmisser dengang. Det var helt naturligt, at Madeleines søn løb rundt i gangene og sad og lyttede med til prøverne. Den bevægelse det var at komme fra forstaden med klippede ligusterhække og Irma på hjørnet til det her levende eventyr midt inde i byen, står som et meget sanseligt minde fra min barndom. Når jeg åbnede den kæmpe tunge port, var det som at træde ind i en helt anden verden. Cykelturene herind åbnede København for mig. Det var herigennem, min interesse for kunst og arkitektur blev vakt."

Hvad var det for en type eventyr, du oplevede på Det Kgl. Teater?
"Alt kunne lade sig gøre. Man kunne tænke sig ud af alle mulige spor og opleve den ene fortælling efter den anden. Døren ind til Det Kgl. Teater er, fra Holbergsgade, en stor, tung og massiv jerndør med relieffer. Næsten troldeagtig – som en portal. Når man går ud ad den, forlader man den mytiske verden og går ud i virkeligheden. Der var et persongalleri af en anden verden. Det var nogle typer. Min mor var også en type. Hun sad i sit værksted og holdt hof. Det var et samlingssted med en helt enormt god energi. Da min mor stoppede på teatret, kom der flere hundrede mennesker til hendes afskedsreception. Det var meget rørende – og meget sigende for det fællesskab, der var på tværs af sang og syning og blomster og hatte, af smil, latter og temperament."

Prøv at beskrive persongalleriet…
"Det var præget af forskelligheder. I ekstrem grad. Fra balletpigerne med de ekstremt ranke rygge, til en hel kostumeafdeling, der sejlede i sprut og sov på gangene, fordi de havde arbejdet i 35 timer i træk og drukket en kasse øl imens. Fra den excentriske operasanger til den lille forsigtige skrædder, der sidder og syr hans skjorte. Men alle var på samme ekstremt høje faglige niveau. Der er ingen, der arbejder på Det Kgl. Teater, som ikke er de bedste. Det at samle kompetencer på så højt et niveau skaber en masse ild og magiske gnister. Det kan godt være, at operasangeren føler sig som junglens løve, men han er kun skyggen af sig selv uden de andre. Alle mødte ind med en holdning til, at det var livet selv. Det var ikke et job. Man var jo gået ind igennem portalen. Det særlige rum, hvor man er hinsides samfundets normer, gjorde noget ved mig."

Hvordan har 'opvæksten' på teatret formet dit syn på verden?
"Det har givet mig følelsen af at have en portal. Et sted, hvor jeg godt må drømme og fare ud og gøre noget andet end det forventelige – om det er i mit arbejde, i min have, i mit hjem eller i mine refleksioner – det er helt basalt en måde at leve sit liv på. Det er en kæmpe frihed. Selvfølgelig skal man kunne fungere i et samfund, for hvis ikke man kan det, er man tosset. Men vi behøver ikke at være på en bestemt måde. Alle bør have et rum, hvor man kan træde ind og være sin egen. Man lærer på teatret at stole på sin mavefornemmelse. At være en del af det fællesskab kræver, at man har noget at byde ind med. Og det har man ikke, hvis man hele tiden spørger: Hvad synes du? Diversiteten er nøglen, og det er blandt andet det, jeg har trukket med mig ind i mit arbejdsliv i dag. Det er ikke et mål at blive som de andre. Vi skal skabe vores eget univers, som er tro mod vores værdier, og stræbe efter de mål, som gør os stolte og glade. Man behøver heldigvis ikke at være et geni for at være den bedste. Men man behøver at gøre sig umage."

Prøv at beskrive din mors værksted…
"Det var et vildt sted. Ret stort. Langs hele den ene side var der træreoler fyldt med gamle opbevaringskasser med materialer: silke, ståltråd, fjer, kantebånd. Endevæggen var fyldt med håndlavet værktøj. I midten stod et stort arbejdsbord med to stole: hendes egen og en overfor, hvor der altid sad en og snakkede. På midten af bordet stod et kæmpe askebæger fyldt og med top på og en cigaret, der lå på kanten og røg. Ved siden af stod en plastikkop med kold Neskaffe. Gennem rummet hang tørresnore fulde af silkeblomster. Når folk kom forbi for at ryge smøger, fik de stukket et blomsterblad i hånden. Hun dirigerede folk i gang. Der var liv. Min mor var bedste ven med Mogens, der var leder af hatteværkstedet. Jeg tror, hatteværkstedet er lukket nu – i hvert fald er det noget andet, end da Mogens levede i lokalerne. Når jeg tænker tilbage på min mors værksted, ser jeg også, hvordan tiden er en anden i dag. Jeg synes, vi skal passe på, at vi ikke kommer til at suge vitaliteten ud af vores kultur ved at gøre så mange ting mainstream. Der er noget uendelig smukt i det særlige, det skæve. Det, der skiller sig ud." /